

deres borgere et grundlæggende serviceniveau i henhold til de love, som Folketinget har vedtaget, hvor *de* har pligt til at levere ydelser. Det er jo det basale. Og vi har jo også kunnet fortælle dem alle sammen, at sådan er vilkårene.

Så vil jeg bare kvittere over for Det Radikale Venstre, som jo altid har en vis trang til det at piske sig selv. Det nærmeste, man kommer det, er vel, når man ser muslimske optog, hvor blodet sprøjter; jeg tænker nogle gange på De Radikale dér, det religiøse ufortalt, men der er nok et drivtømmer. For det viste sig jo, at der kunne vi regne med De Radikale med hensyn til det principielle. Så der vil jeg også godt her kvittere for, at det kunne lade sig gøre, så der blev en bredere forståelse for den udfordring, vi stod med.

Så er der nogle, der sige: Jamen det er jo så til gengæld skattestoppet, der er skyld i, at kommunerne har et problem. Og der må jeg blot sige: Det er ikke kommunerne, der betaler skattestoppet.

Det er muligt, når vi nu skal forhandle finansloven, at det kan komme til at gå op for en bredere kreds, at det er statskassen, der finansierer skattestoppet. I princippet ville kommunerne ikke have én krone mere til rådighed, selv om der ikke var noget skattestop. Og hvorfor ville de ikke det? Svaret er det enkle, at det, vi aftaler i kommuneforhandlingerne med Kommunernes Landsforening, ikke er skattestoppet, nej, det, vi aftaler, er, hvor mange udgifter vi har råd til at afholde i Danmark over tid. Så vi har aftalt de samlede udgifter efter devisen: Hvor mange penge bruger vi i år? Og så ved vi godt, at det ikke er nok for danskerne, og så lægger vi lidt oveni til næste år. Det, der så måtte mangle ved uændret skat, uændret skatteprocent, uændret grundskyldpromille, uændret dækningsafgift for erhvervsejendomme, uændret forældrebetaling – endda med den nedsatte forældrebetaling – leverer statskassen.

KL 17.55

Det er f.eks. fra næste år 9,5 mia. kr., der afleveres fra statskassen for at sikre balancen. Det vil sige, at det, de selv har i skatteindtægter og betaling plus de 40 mia. kr. i bloktilskud løfter vi yderligere med 0,5 mia. kr., for så er der balance mellem aftalte udgifter og indtægter. Der må man forstå, at hvis de selv kunne hæve skatten, så ville det være statskassen, der sparede penge, for så fik de bare tilsvarende mindre i balancetilskud, for det, vi styrer efter, er udgifterne. Det skal man bare forstå.

Så er der nogle, der siger: Jamen hvordan skal det fordeles mellem kommunerne? Der har princippet hele tiden været vedrørende skattestoppet, at vi ikke blander os i, hvad skatteprocenten er i den enkelte kommune. Sådan er det udtagselsesvis ikke i det her skifte fra 271 kommuner til 98, for det ville næsten være en ubærlig opgave at levere til byrådene at fastsætte den ny skatteprocent, så egentlig har det været en hjælp at sige: Nu låser vi så lige skatteprocenten i den øvelse, hvor man går fra små kommuner eller flere kommuner til færre kommuner – og så opfører det igen. Men selv underliggende er det sådan, at en kommune i vækst tilsvarende har lov, når den opgør sit beskatningsgrundlag, at indregne, at det er vokset, i den skatteberegning, der rent faktisk skal foretages.

Så vil jeg sige om det generelle, at hvis man holder aftalen inden for rammen, blander vi os jo overhovedet ikke i, hvilken vækstprocent den enkelte kommune har – overhovedet ikke. For vi har ikke nogen aftale med den enkelte kommune; vi har en aftale med kollegiet. Det vil sige, at der er den bevægelighed inden for det her landskab, at man selv må finde ud af: Hvem er det egentlig, der har fået flere penge end andre, hvordan deler man det op, og hvem har brug for at have en større vækst på udgiftssiden end andre? Den frihed ligger der, og jeg siger blot igen, at beskeden til mig er: Lad være at blande jer.

Hvis man mener, at det er regeringens ansvar, hvordan man fordeler pengene, jamen så må vi jo tage det ansvar. Jeg vil bare advare imod det i balancegangen med hensyn til, hvilket råderum der er, for KL bliver ved at fastholde, at de ikke ønsker det, og det ved kommunerne også godt. Så hvis vi skal have ansvaret for, hvordan man fordeler pengene, ja, så er vi tvunget til at tage ansvaret og beslutte – og det er så for hver enkelt kommune. Det er jo egentlig det, som hr. Kristian Thulesen Dahl har nævnt, og som jeg heller ikke tror at hr. Thulesen Dahl mener er det optimale, for det er at fastholde det princip, at vi ønsker at rammestyre og ønsker den maksimale del til kommunerne.

Ud over det har man talt om lejerne, og der har været meget retorik. Der vil jeg sige til hr. Frank Aaen, at det ikke er et stilbrud, når man sådan siger, at vi stjæler nogens penge og giver til andre; det anfægter mig ikke. Jeg synes, at det giver lidt kolorit. Det er ligesom på de store generalforsamlinger; der er én aktionær, når der er generalforsamling i A.P. Møller, som bruger sin